

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 25 kwietnia 2023 r.

Poz. 2675

WYROK NR II SA/WR 118/18 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 16 października 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Protokolant

Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz

Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis (spr.)

Asesor WSA Wojciech Śnieżyński

sekretarz sądowy Ewa Trojan

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 16 października 2018 r.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu

Wandy Tabaczyk-Przysłupskiej

sprawy ze skargi Vienna Spółka Akcyjna Development spółka komandytowa

na uchwałę Rady Gminy Długołęka

z dnia 29 grudnia 2005 r. nr XXXVII/645/2005

w przedmiocie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków

I. stwierdza nieważność § 3 ust. 1, § 8 ust. 3 oraz § 10 ust. 1, 3 i 4 zaskarżonej uchwały;

II. dalej idącą skargę oddala;

III. zasądza od Gminy Długołęka na rzecz strony skarżącej kwotę 797 zł (słownie: siedemset dziewięćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia 29 grudnia 2005 r. nr XXXVII/645/2005 zmienioną uchwałą z dnia 28 marca 2006 r. nr XXXIX/676/06 Rada Gminy Długołęka (dalej: rada gminy) uchwaliła regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Długołęka (dalej: uchwała, regulamin).

Pismem z 5 stycznia 2018 r. Vienna S.A. Development Spółka komandytowa z siedzibą we Wrocławiu (dalej: skarżąca) złożyła skargę na tę uchwałę, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości, a w przypadku uznania przez sąd, że przedmiotowa uchwała może zostać w obrocie prawnym bez zapisów § 3 ust. 1 i § 8 ust. 3, o stwierdzenie jej nieważności w tej części oraz o zwrot kosztów postępowania, zarzucając przedmiotowej decyzji naruszenie:

1. art. 5 w związku z art. 19 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1152, dalej: u.z.z.w.) poprzez nieokreślenie minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne,

2. naruszenie art. 19 u.z.z.w. poprzez podjęcie uchwały z przekroczeniem kompetencji określonych w ustawie polegających na wprowadzeniu do regulaminu § 8 ust. 3 umożliwiającego pobieranie przez przedsiębiorstwo wodociągowe wynagrodzenia z tytułu wydania warunków przyłączeniowych.

Uzasadniając skargę, skarżąca wykazała swój interes prawny poprzez opis następstwa prawnego po Vienna Development s.c. M. Nikodem, P. Gizo, która uzyskała warunki techniczne dla zapewnienia dostawy wody do projektowanej sieci wodociągowej. Przedsiębiorstwo wraz z dokumentacją projektową oraz nieruchomościami zostało wniesione w formie aportu do Vienna Development Sp. z o.o., która następnie została przekształcona w spółkę komandytową pod firmą Vienna S.A. Spółka komandytowa. Swój interes prawny skarżąca odnajduje w tym, iż wydając warunki przyłączenia inwestycji do sieci wodociągowo-kanalizacyjnej przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne przesądza o możliwości przyłączenia planowanych budynków do sieci, a także pośrednio wpływa na kształt i zakres planowanej inwestycji. Ponadto wskazuje, że w związku z działaniami przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w oparciu o zaskarżony regulamin poniosła znaczną szkodę, gdyż zobowiązana została do zainstalowania zbiorników hydroforowych, zbiorników podziemnych wraz z zestawem pompowym w celu regulowania ilości i ciśnienia wody, wyręczając w tym zakresie przedsiębiorstwo, na którym spoczywał prawny obowiązek zapewnienia dostaw wody w wymaganej ilości i pod odpowiednim ciśnieniem. W konsekwencji, skarżąca wskazuje, że w razie uwzględnienia skargi powstanie jej roszczenie odszkodowawcze w oparciu o art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025 z późn. zm., dalej K.c.).

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Długołęka przesłał uchwałę z dnia 26 stycznia 2018 r. nr XXXIII/413/18 Rady Gminy Długołęka, w której § 1 wskazano, że rada gminy wnosi o oddalenie skargi w zakresie, w jakim skarga dotyczy naruszenia przez uchwałę art. 5 w zw. z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. poprzez nieokreślenie minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

W odpowiedzi na skargę wójt wskazał, że w zakresie, w jakim zarzuty skargi dotyczą legalności § 3 ust. 1 regulaminu skarżąca nie wykazała, że posiada interes prawny do wniesienia skargi. Wójt wyjaśnił, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne oparło swoje ustalenia odnośnie do warunków technicznych na po-stanowieniach uchwały, których skarżąca co do zasady nie kwestionuje. Świadczenie przez przedsiębiorstwo usługi dostawy wody na minimalnym poziomie było możliwe jedynie przy spełnieniu wskazanych warunków technicznych, a zatem nawet dokładne określenie minimalnego poziomu świadczonych usług w akcie prawa miejscowego nie zwolniłoby poprzednika prawnego skarżącej od obowiązku odpowiedniego wyposażenia instalacji, które w dużej mierze uzależnione jest od skali inwestycji i warunków lokalnych, których nie sposób przewidzieć i opisać w akcie prawa miejscowego.

W zakresie drugiego ze sformułowanych zarzutów skargi, wójt przyznał, że pobieranie przez przedsiębiorstwo wodociągowe wynagrodzenia z tytułu wydania warunków przyłączeniowych nie znajduje podstawy prawnej w art. 19 u.z.z.w. Jednocześnie wójt wyjaśnił, iż art. 19 ust. 1 u.z.z.w., który stanowił podstawę uchwalenia regulaminu został zmieniony na mocy art. 1 pkt 4 ustawy z dnia z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 2180, dalej: ustawa nowelizująca), która weszła w życie z dniem 12 grudnia 2017 r. Jak stanowi art. 8 ust. 1 ustawy nowelizującej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne opracowują i przedstawiają radom gmin projekt, regulaminów dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Z kolei ust. 5 tego przepisu przewiduje, iż dotychczasowe regulaminy dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązują do dnia wejścia w życie nowych regulaminów. Tym samym, w ocenie wójta, skoro upoważnienie ustawowe zostało zmienione, a żaden przepis szczególny nie wprowadza tymczasowych reguł dopuszczających nowelizowanie aktu wydanego w oparciu podstawę prawną w brzmieniu już nieobowiązującym, to powołując się na § 34 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2016 r. poz. 283, dalej: ZTP) wójt wskazał, że niedopuszczalne jest nowelizowanie aktu prawa miejscowego utrzymanego czasowo w mocy.

Pismem z 27 kwietnia 2018 r. Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu zgłosił swój udział w sprawie. W dniu 6 czerwca 2018 r. odbyła się w tutejszym sądzie rozprawa, podczas której Prokurator oświadczył, iż przyłącza się do skargi skarżącego oraz poddaje pod rozagę sądu legalność § 10 ust. 1 regulaminu, zgodnie z którym „Warunkiem przystąpienia do prac zmierzających do przyłączenia nieruchomości do sieci jest pisemne uzgodnienie z Przedsiębiorstwem dokumentacji technicznej (w tym projektu) i sposobu prowadzenia tych prac oraz warunków i sposobów dokonywania przez Przedsiębiorstwo kontroli robót”.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutów odnoszących się do § 3 ust. 1 oraz § 8 ust. 3, nadto uwzględniając wniosek Prokuratora, poddając kontroli legalność § 10 ust. 1 tutejszy sąd uznał za uzasadniony zarzut jego niezgodności z przepisami prawa. Ponadto za zasadne, z uwagi na powiązania treściowe i wspólny przedmiot regulacji, sąd uznał uchylene § 10 ust. 3-4 regulaminu.

Uwzględniając skargę na uchwałę, o jakiej mowa w art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, dalej: p.p.s.a.) na zasadzie wyrażonej w art. 147 § 1 tego aktu sąd stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że uchwała została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie jej nieważności.

Zgodnie z art. 91 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (dalej: u.s.g.), uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. W myśl zaś art. 91 ust. 4 nie stwierdza się nie-ważności uchwały lub zarządzenia w przypadku nieistotnego naruszenia prawa. Zatem należy przyjąć, że przesłanką powodującą nieważność uchwały w całości lub w części jest istotne naruszenie prawa, za którą uznać należy m.in. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga kwestia legitymacji procesowej skarżącej do wniesienia skargi, którą podważa w odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Długołęka. Uznanie braku legitymacji do wniesienia skargi obligowałoby bowiem sąd do jej odrzucenia na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a.

W ocenie sądu nie zachodzą jednak wątpliwości co do podstaw wystąpienia ze skargą przez podmiot Vienna S.A. Development Spółka komandytowa z siedzibą we Wrocławiu. Zgodnie z art. 101 ust. 1 u.s.g. każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Chcąc zatem skutecznie zaskarżyć uchwałę w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. wnoszący skargę musi dowieść, że uchwała naruszając prawo, jednocześnie negatywnie wpływa na jego prawnomaterialną sferę uprawnień lub obowiązków, czyli np. pozbawia go pewnych, prawem gwarantowanych uprawnień albo

uniemożliwia ich realizację. Nadmienić należy, że skarżąca jest następcą prawnym Vienna Development s.c. M. Nikodem, P. Gizo, na rzecz której przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wydało warunki techniczne dla zapewnienia dostawy wody i przyłączenia nieruchomości do sieci wodociągowej. Bez wątpienia następca prawny ma legitymację do wniesienia skargi, pod warunkiem, że wykaże naruszenie interesu prawnego, którego źródłem jest norma prawna ogólna i abstrakcyjna (akt normatywny) lub jednostkowa i konkretna (decyzja), mająca źródło w przepisach prawa materialnego, co więcej - nie tylko prawa administracyjnego materialnego (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2018 r. sygn. akt II OSK 1213/16). Następca prawny wstępuje bowiem w prawa i obowiązki o charakterze publicznoprawnym wynikające z uprawnień, o jakich mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g. zaś legitymacja skargowa w zakresie "nieskonsumowanych" uprawnień przechodzi na następcę prawnego.

W ocenie sądu interes prawny skarżącej znajduje uzasadnienie w naruszeniu przepisów prawa administracyjnego poprzez przekroczenie granic władztwa publicznoprawnego przez radę gminy, a to w postaci:

- nakładania obowiązków na odbiorców usług, w tym skarżącą, które wolą ustawodawcą ciężyc powinny na przedsiębiorstwie wodociągowo-kanalizacyjnym (zapewnienia dostaw wody w wymaganej ilości i pod odpowiednim ciśnieniem – art. 5 ust. 1 u.z.z.w.),

- obciążania obowiązkami odbiorców usług, w tym skarżącą, bez ustawowej podstawy prawnej, a to w zakresie nakładania opłat za przyłączenie do sieci oraz uzgodnienia z przedsiębiorstwem dokumentacji technicznej i sposobu prowadzenia prac zmierzających do przyłączenia do sieci.

Jakkolwiek sąd w składzie orzekającym podziela stanowisko NSA wyrażone w przywołanym wyroku, zgodnie z którym interes prawny, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g. wynikać może również z przepisów prawa materialnego nie tylko administracyjnego, sąd nie znajduje uzasadnienia legitymacji procesowej skarżącej w art. 417 K.c. Odpowiedzialność deliktowa gminy jest bowiem skutkiem orzeczenia o niezgodności z prawem aktu organu gminy, ma zatem charakter wtórny, wobec samej oceny uprzedniego naruszenia interesu prawnego (szeroko pojętego) strony skarżącej. Zatem samodzielnie art. 417 K.c. nie może stanowić podstawy do oceny, czy w istocie doszło do naruszenia interesu prawnego skarżącej. Niemniej jednak z uwagi na wskazane naruszenia bez wątpienia skarżącej nie można odmówić legitymacji procesowej w rozpoznanej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu niezgodności z ustawową podstawą prawną § 3 ust. 1 regulaminu, zgodnie z którym:

„Ilość wody dostarczanej Odbiorcom oraz ilość odprowadzanych ścieków, minimalne ciśnienie utrzymywane w miejscu przyłączenia do sieci wodociągowej określa umowa. Umowa może również ustalać dopuszczalny poziom zanieczyszczeń ścieków wprowadzanych przez Odbiorców. W umowie Przedsiębiorstwo może zaniechać ustaleń dotyczących minimalnego ciśnienia, jeżeli w wydanych warunkach przyłączenia do sieci zalecono Odbiorcy wyposażenia instalacji w urządzenie do lokalnego podnoszenia lub obniżania ciśnienia”, sąd podziela stanowisko skarżącej. Zgodnie z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków określa prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym warunki techniczne określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych. Zatem § 3 ust. 1 stoi w oczywistej sprzeczności z przywołanym przepisem przewidując, iż ilość dostarczanej wody, odprowadzanych ścieków oraz minimalne ciśnienie utrzymywane w miejscu przyłączenia do sieci określa umowa, w której może zostać również ustalony dopuszczalny poziom zanieczyszczeń ścieków.

W ocenie sądu takie unormowanie regulaminu należy uznać za niedopuszczalne w świetle delegacji zawartej w art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w., który obligował radę gminy do samodzielnego określenia minimalnego poziomu usług. Pod pojęciem "minimalny poziom usług" należy rozumieć konkretne parametry tych usług, jak ilość dostarczanej wody, jej ciśnienie, ciągłość dostaw, jak również jakość wody. Przedmiotowy regulamin nie określił zaś żadnego z parametrów "minimalnego poziomu usług", tj. – jak wskazano - ilości dostarczanej wody, jej ciśnienia, jakości, czy ciągłości dostaw. Nie ma przy tym znaczenia, że wymagania dotyczące jakości

i ciśnienia wody regulowane są odrębnymi rozporządzeniami wydawanymi na podstawie przepisów u.z.z.w., albo że umowa określa ilość i jakość oraz warunki świadczonych usług (art. 6 ust. 3 pkt 1 u.z.z.w.). Ustalenia uchwały podejmowanej w przedmiocie dostarczania wody i odprowadzania ścieków winny regulować kwestię, o której mowa w art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w., z uwzględnieniem obowiązujących standardów przy określeniu obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w zakresie zapewnienia minimalnego poziomu świadczonych usług (por. wyrok NSA z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 2033/06, wyrok WSA w Szczecinie z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt II SA/Sz 929/16).

W zakresie § 3 ust. 1 zdanie trzecie, zgodnie z którym „W umowie Przedsiębiorstwo może zaniechać ustaleń dotyczących minimalnego ciśnienia, jeżeli w wydanych warunkach przyłączenia do sieci zalecono Odbiorcy wyposażenia instalacji w urządzenie do lokalnego podnoszenia lub obniżania ciśnienia”, wskazać należy, że po pierwsze uregulowanie to narusza art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. z przyczyn określonych wyżej, a więc kwestia minimalnego ciśnienia dostarczanej wody powinna być uregulowana w regulaminie, a nie w umowie. Zdanie trzecie analizowanej jednostki redakcyjnej regulaminu w jeszcze większym stopniu narusza przywołany przepis u.z.z.w., gdyż dopuszcza w ogóle nieuregulowanie tej kwestii, w sytuacji gdy to na odbiorcę przerzucony został obowiązek zapewnienia minimalnego ciśnienia wody poprzez wyposażenie instalacji w urządzenie do lokalnego podnoszenia lub obniżania ciśnienia.

W tym zakresie rada gminy naruszyła jednocześnie art. 5 ust. 1 u.z.z.w., wedle którego przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ma obowiązek zapewnić zdolność posiadanych urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych do realizacji dostaw wody w wymaganej ilości i pod odpowiednim ciśnieniem oraz dostaw wody i odprowadzania ścieków w sposób ciągły i niezawodny, a także zapewnić należyłą jakość dostarczanej wody i odprowadzanych ścieków. Działanie gminy polegające na nakładaniu na odbiorców usług obowiązków nie znajdujących podstaw delegacji ustawowej, zamiast rozbudowy lub modernizacji istniejącej sieci, stanowi naruszenie obowiązku nałożonego na gminy w art. 5 ust. 1 u.z.z.w. Wymóg zapewnienia dostaw pod odpowiednim ciśnieniem, o którym mowa w ust. 1, dotyczy wyłącznie dostaw wody z sieci.

W zakresie kontroli legalności § 8 ust. 3 regulaminu, zgodnie z którym: „Wynagrodzenie Przedsiębiorstwa za wydanie Warunków przyłączenia do sieci wodociągowej i/lub kanalizacyjnej, winno odpowiadać rzeczywiście poniesionym przez Przedsiębiorstwo kosztom przygotowania tego dokumentu”, podnieść należy, że rada gminy nie podważa zasadności zarzutu skarżącej w tym zakresie. Wskazać należy, że w aktualnym orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się jednolicie, że gminy nie mogą ustalać za pomocą uchwał opłat za przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej. Uznaje się bowiem, iż opłaty takie prowadziłyby do przeniesienia na mieszkańców gminy bezpośredniego i przymusowego finansowania zadań gminy przez obowiązkowy udział w kosztach budowy.

Wyjaśnić należy, że jednostronne nakładanie na obywateli jakichkolwiek obowiązków, w tym opłat, nie jest dopuszczalne bez wyraźnego upoważnienia ustawowego. Z art. 84 Konstytucji RP wynika bowiem, że obywatel jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych przewidzianych wyłącznie ustawą. Żaden przepis prawa nie przyznaje organowi gminy kompetencji do nakładania na obywateli obowiązku ponoszenia opłat za podłączenie do urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i kanalizację sanitarną. Wprowadzona uchwałą rady gminy opłata za czynności związane z podłączeniem nieruchomości do sieci gminnej nie jest wprawdzie w sensie prawnym opłatą przymusową, jest jednak oczywiste, że korzystanie przez mieszkańców gminy z urządzeń komunalnych, takich jak wodociąg, jest koniecznością życiową. Tym bardziej, że art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2005 r., nr 236, poz. 2008 ze zm.) nakładał, również w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały na właścicieli nieruchomości obowiązek przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej, jeżeli nie jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych.

Opłata określona w § 8 ust. 3 regulaminu ma zatem cechy jednostronnie narzuconej mieszkańcom daniny publicznej, wprowadzonej przy wykorzystaniu władztwa publicznego gminy i pobieranej w związku z samym faktem przyłączenia nieruchomości do urządzenia komunalnego. Nie można jej w związku z tym traktować

jako należności o charakterze cywilnoprawnym, towarzyszącej świadczeniu usług na podstawie umowy zawieranej między dwiema równorzędnymi stronami, korzystającymi z wolności kontraktowej (tak wyrok WSA w Gdańsku z dnia 1 października 2014 r., II SA/Gd 579/14, LEX nr 15341630 oraz powołane tam wyroki NSA: z dnia 13 grudnia 2000 r., II SA 2320/00, z dnia 17 maja 2002 r., I SA 2793/01, z dnia 12 września 2002 r., II SA/Lu 286/02). Podobnie, jak sugerować ma treść § 8 ust. 3 regulaminu, opłata taka nie może pełnić funkcji kompensacyjnej za poniesione przez gminę koszty przygotowania dokumentacji przyłączeniowej.

Nadmienić przy tym należy, że powoływanie się przez Wójta Gminy Długołęka na § 34 ZTP świadczy o wybiórczym rozumieniu tego rozporządzenia. Zgodnie bowiem z § 33 ZTP jeżeli akt wykonawczy wydany na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego nie jest niezgodny z nową albo znowelizowaną ustawą, można go wyjątkowo zachować czasowo w mocy do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie nowego albo zmienionego przepisu upoważniającego. Z treści art. 8 ust. 5 ustawy nowelizującej wynika, że dotychczasowe regulaminy dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązują do dnia wejścia w życie nowych regulaminów. Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w przepisach przejściowych ustawy nowelizującej należy rozumieć nie jako zakaz nowelizowania regulaminów do czasu wejścia w życie nowego regulaminu, ale jako utrzymanie w mocy dotychczasowych regulaminów pomimo zmiany delegacji ustawowej stanowiącej podstawę ich wydania, tak by zachować ciągłość obowiązywania regulaminów w czasie. Jednakże zgodnie z § 33 ZTP interpretowanym przez pryzmat zasady demokratycznego państwa prawnego, wysoce niepożądaną jest sytuacja, w której niezgodny z ustawą (w rozpoznawanej sprawie zarówno dotychczasową, jak i znowelizowaną) przepis wykonawczy (regulamin) zachowany jest czasowo w mocy do dnia wejścia w życie nowego regulaminu.

Można także dodać, że, jak wynika z akt sprawy, kwestia legalności zapisów zaskarżonej uchwały była przedmiotem postępowania antymonopolowego zakończonego decyzją Prezesa UOKiK z 26 sierpnia 2015 r., w którym m. in. stwierdzono, że narzucanie inwestorom ubiegającym się o przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej nieuczciwych opłat z tytułu m. in. wydania warunków technicznych i/lub zapewnienia podłączenia do sieci, uzgodnienia projektu technicznego przyłącza wodociągowego lub kanalizacyjnego do budynku, zezwolenia na wpięcie do sieci stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 798 z późn. zm.). Zatem kwestia legalności zapisów regulaminu powinna zostać przez organ rozwiązana niezależnie od nowelizacji u.z.z.w.

Odnosząc się do zasygnalizowanego przez Prokuratora zarzutu legalności § 10 ust. 1 regulaminu wskazać należy, że art. 29a ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.) stanowi, że budowa przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych, wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Przepisy Prawa budowlanego nie przewidują zatem konieczności sporządzenia projektu przyłącza, a więc nałożenie w regulaminie obowiązku uzgodnienia jego projektu z przedsiębiorstwem nie ma podstawy prawnej. W konsekwencji uchylenia § 10 ust. 1 regulaminu należało pozbawić mocy obowiązującej ust. 3-4 przywołanej jednostki redakcyjnej regulaminu stanowiących o obowiązku przedłożenia przedsiębiorstwu odpowiednich dokumentacji przez osobę ubiegającą się o przyłączenie do sieci w celu pisemnego uzgodnienia oraz o terminie wydania tych uzgodnień przez przedsiębiorstwo.

Z opisanych powodów sąd na podstawie art. 147 p.p.s.a. stwierdził nieważność § 3 ust. 1, § 8 ust. 3 oraz § 10 ust. 1 oraz 3-4 zaskarżonej uchwały. Jednocześnie na podstawie art. 151 p.p.s.a. sąd oddalił skargę w pozostałej części. O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 200 w związku z art. 205 p.p.s.a. zasądzając od Gminy Długołęka na rzecz skarżącej zwrot kosztów postępowania kwocie stanowiącej równowartość uiszczonego w sprawie wpisu od skargi (300 zł), opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenia reprezentującego skarżącą pełnomocnika (480 zł) ustalonego na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).